KURŞUNLU KADINI

Bahar gelmeden, tohumlar toprakta,
Baharla boy boy, fideler elinde,
Çapa; sıra, sıra, kızda, gelinde,
Tarla yollarında, Kurşunlu kadını.

Yeşil fasulye, ile nam verdi,
Çileğiyle piyasaya, bolluk geldi
Domatesi sınırları deldi,
Bir fırtınadır Kurşunlu kadını.

Taranayı, bulguru, kuruyu oldurdu,
Tarlayı konserve diye, şişeye doldurdu
Salçayı seneye kadar durdurdu
Enflasyon yenendir Kurşunlu kadını.

Karınca arı ondan örnek aldı
Yaban otlar yarışta yaya kaldı
Hasatta topladı, doldurdu,
Çalışmada samboldür, Kurşunlu kadını.

Genç kızlıkta nakış, oya olur,
Gelinlikte canlar bulur, ömür doldurur,
Nine iken torunlar onundur,
Ailenin direğidir, Kurşunlu kadını.

Bayramlarda baklava, çörek onundur,
Düğünlerde türküdür oyundur,
Şenliklerde sözdür, gönüldür
Özgürlüktür, Kurşunlu kadını.

Masal ninni, türkü dilinde,
Örgüsü, işi, kepçesi elinde,
Erkeğin yanında, gönlünde,
Bacı, Gelin, Anadır, Kurşunlu kadını.

Hüseyin GÜLEÇ

Vildan KANDEMİR: Okul yıllarında yazdığı şiir ve yazılarla Bursa ve Kütahya illerinde çok büyük başarılar kazandı. Vildan KANDEMİR'in Öğretmenler Günü nedeniyle yazdığı Kütahya'da birinci olan "Umut Çiçeği'nin Gözyaşları" isimli yazısı şöyledir.

İNEGÖL BELEDİ
KENT MÜZESİ KİTAPLIĞI
Kayıt No:

UMUT ÇİÇEĞİ'NİN GÖZYAŞLARI

Umut kaynağım benim, kar çiçeğim, kalbimde gizlediğim Kardelen'im. Öyle sarp kayalardan örülmüş, karlı bir dağın başında açtın ki!.. Henüz sımsıcak toprağın altında, hiçbir şeyden habersizken; bilir miydin ki bu dağın başı karlıdır? Ve bilir misin ne zorlu fırtınalar, ne soğuk karlı geceler, bu gecelerde gizlenmiş, ateş canavarı şimşekler seni bekler.

Hayranım sana, senin bu korkusuzluğuna. Aslında herşeyi biliyorsun. Arkadan vurulacağını, ayaklar altında ezileceğini bile bile vazgeçmiyorsun güneşe olan sevdandan. "Ben", diyorsun, "Tutkunum aydınlığa, Karanlıklar güneşimi söndüremeyecek. Eğer başım yere değecek, boynum bükülecekse, bu gün ışığında olmalı."

Neden ağlıyorsun çiçeğim? Gözlerin hep nemli pırıltılarla dolu. Neden göz pınarlarından inciler süzülüyor? Bir defa gülmüştün ömründe. Doğduğun gündü. İlk gülüşündü. İkinci ve son gülüşün ise öldüğün gün olacak. Hep ağladın, karların arasından başını göğü uzattığın ilk günlerdi, güneşin gözlerini aldığı günler. Sonra hep toprağa baktın ve ağladın. Masum kır çiçeklerinin gece bekçisi; gündüz güneşi. Göz pınarlarından akan rahmetle sulandı topraklar. Senden cesaret aldı, çelimsiz yapraklar, boy attı fidanlar, filizlendi tohumlar.

Kim senin kadar fedakâr olabilirdi? Başını veribilir miydi aydınlığın yoluna? Gülmek, yemyeşil kırlarda boy atmak varken, karlar arasında ağlamayı kim isterdi ki? Oysa sen sabredememiştin üç beş gün daha. Bekleyememiştin karların erimesini.

"Birtek sen misin?" diyorlardı, "Bu dağların Ferhat'ı" sen mi yeşerteceksin, bu uçsuz bucaksız çorak toprakları? Kimsenin uğraşmayı bile göze alamadığını sen mi becereceksin?

Allah'ım! Herkes böyle düşünseydi, ne olurdu bu dağın hali? Çiçek dağa dayanamazsa, ovada filizlenebilir mi hiç? "Bu dağ gelmiş, dağ gider" diyorlardı. "Bugünün dağı, bari yarınların bağı olsun" diyen yoktu.

Kimse seni kararından vazgeçiremedi. Sen yine de gözyaşlarını tercih ediyordun. Yüreğine ince ince işleyen sızıların gözyaşları...

Kimi boşverip, kimi kaçacak. Kim bir tohum ekecek bu topraklara, kim?!.. Herkes kendi için gereken bir damla suyu düşünüyordu. Oysa kurumaya yüz tutmuş, binlerce fidanı, geleceğin bire bin vermeye hazır olan bağlarını düşünen yoktu.

Sen yine de dağlar dedin, toprağı sürülmeye muhtaç, tohumları gün ışığına aç. Ağlıyordun. Hıçkırıklar içerisinde haykırıyordun; "Yarın doğacak filizlerin gülmesi için benim ağlamam gerekiyorsa, kurusun ağlamaktan göz pınarlarım, Şayet "Sen mum gibi eridikçe, etrafın aydınlanacak" diyorlarsa, erisin varsın bende ne varsı. Eğer, yarınların mutlu olması için, başım gerekiyorsa, boynum kıldan incedir, razıyım celladın önünde el pençe divan durmaya.

Benim fedakar, yüreği demirden sert, kalbi pamuktan yumuşak çiçeğim. Sen işte o gün, kendini feda ettiğin gün gülüyor, mutluluktan uçuyordun. O gün taptaze çiçeklerin sana hediye edildiği gündü. Canını feda ettin, ama ölmedin. Başın yere değdiği an dirildin, dirildin!..

Her toprağa düşüşünde yeniden dirildin. Öldüğün gün, tekrar doğduğun gün oldu. Bir öldün, bir dirildin öğretmenim umut çiçeğim benim, kardelenim!..

Ve dağlar, bağlardan geçilmez oldu. Toprak rengarenk çiçeklerden görünmez oldu.